

Подириха царь Ивана. Пуснаха подире му най-бързата конница къмъ Арбанаси, кждето двама пжтници го срещнали, яхналъ на бѣлъ конь.

Сутринъта още царь Иванъ Шишманъ стигналъ до единъ бостанъ, кждето стопанинътъ, наведенъ, сѣлъ дини.

— Какво сѣешъ, дѣдо? — попиталъ царьтъ.

— Дини.

— Да даде Богъ, — благословилъ царьтъ нивата, — до пладне ластаритѣ плодъ да вържатъ, а довечера да има узрѣли дини! И отминалъ.

Надвечерь турската потеря стигнала до бостаня. Единъ попиталъ стареца:

— Мина ли отъ тука вашиятъ царь?

— Мина.

— Кога?

— Отколе, синко, когато сѣхъ динитѣ. И старецътъ откъсналъ узрѣли дини и ги срѣзалъ на гонителитѣ. Тѣ яли и се върнали назадъ“.

*

Стои сега надъ развалинитѣ на Царевецъ могщиятъ джбъ, който е поникналъ отъ главнята презъ онзи день, когато московскиятъ царь напоилъ коня си на Дунава. Отъ нѣкаква зла буря е откършенъ единъ здравъ неговъ клонъ, а долу край каменнитѣ стени на крепостъта се вие Янтра и шуми и пѣе.

Ангелъ Каралийчевъ.

